

været der, og den syge Godsejer ytrede sjælden nogen stor Henrykkelse over at se ham. Men han kunde denne Gang gøre sig Haab om en venligere Modtagelse, fordi han bragte en Meddelelse, der vistnok vilde glæde ham.

I Forstuen blev han modtaget af Sygeplejersken, som fortalte, at Godsejeren var taget over i Staldene.

„Saa vil jeg vente paa ham,“ sagde han og lod sig føre ind i Torben Dihmers eget Værelse, der foruden Spisestuen og et Par Sovekamre stadig var det eneste beboelige Rum i det store, forfaldne Hus.

Mens den styltebenede Mand stillede sig op med Ryggen til den varme Kakkellovn og udfoldede et nystroget Lommetørklæde for at pudse sine Brillen, stod Sygeplejersken, en ung mørkladen Pige med smukke Træk, beskedent afventende paa den anden Side af det store Midterbord og holdt Haanden paa en Stoleryg.

„Hvordan synes De saa, det gaar, Frøken Hecht? Der har ikke siden været noget alvorligere Anfald af Aandened? Ingen Hjertekramper?“

„Nej, jeg synes, at der snarest har været nogen Fremgang de sidste Dage. Igaar kørte Godsejeren ud sammen med Skovfogden for at udvise Træer. Han var borte næsten i tre Timer. Men saa var han ogsaa meget træt, da han kom hjem.“

„Ja ja. Det er dog altid et Resultat. Det er de Kamfer-Indaandinger, jeg ordinerede forleden. De veed maaske, Frøken Hecht, at Godsejeren tidligere er bleven behandlet af Professor Hagen. Det blev en Skuffelse. Han anvendte et af disse udenlandske Præparater, som man nu